ÎN ACEASTĂ PRIMĂVARĂ RECE SE SIMTE DIN PLIN „CĂLDURA" VERII OLIMPICE DE LA LOS ANGELES

Iată, deși această capricioasă primăvară nu prea lasă să se întrevadă apropierea verii, sportivii din loturile olimpice simt – prin pregătirile asidue pe care le efectuează, prin confruntările internaționale la care participă și care înfățișează stadiul atins – căldura apropierii de startul olimpic.

Atletismul, boxul, judo, luptele, natația – discipline prezente în paginile de față –, dar și celelalte care aspiră să fie pe lista delegației României la marea confruntare olimpică din vară, de la Los Angeles, se află acum în plin proces de pregătire a performanțelor (mult așteptate și dorite), de definitivare a loturilor (cu speranțe încă intacte pentru toți candidații).

Acest ultim sezon preolimpic este încărcat, evident, cu mari responsabilități pentru toți factorii care concură la alinierea unei puternice reprezentative a sportului românesc în arena olimpică 1984. Sportivii și antrenorii – cei chemați să toarne în creuzetul marii performanțe toate aptitudinile și cunoștințele lor, toată dăruirea și pasiunea pentru sportul preferat ; medicii, metodiștii și psihologii – trebuie să caute și să găsească optimele soluții, pentru ca virful de formă să nu fie afectat de nimic la ora competiției olimpice. Cei ce răspund de pregătirea olimpică au datoria să insufle tuturor purtătorilor culorilor tricolore simțul responsabilității majore, al ordinii și disciplinei, în faza importantă a finalizării antrenamentelor. De asemenea, cu toții trebuie să educe pe candidații olimpicii în spiritul unui fierbinte patriotism, al dăruirii totale pentru culorile patriei, pentru ca medaliile olimpice să impodobească cît mai multe piepturi ale tinerilor sportivi români. (p. sl.).

PENTRU ATLEȚI, MARELE EXAMEN AL ULTIMILOR PATRU ANI...

La încheierea primului trimestru, se poate spune că atletismul nostru a pășit cu dreptul în sezonul olimpic. La East Rutherford, **Maricica Puică** a cîștigat titlul mondial la cros, performanță deosebită din mai multe puncte de vedere : în primul rînd pentru că Maricica a întrecut-o pe **Grete Waitz**, de cinci ori campioană a lumii la cros, alergătoarea despre care s-a scris, probabil, cel mai mult în ultimii cinci ani. În al doilea rînd, pentru că victoria de la crosul mondial — în fața celui mai puternic adversar posibil — ne arată că Maricica revine în atletismul internațional (după un sezon deliberat sacrificat), la cel mai înalt nivel, acolo unde se situa în toamna lui 1982 cînd cucerise medalia de argint la 3 000 m la campionatele europene de la Atena. După ce a progresat în fiecare din ultimii 10 ani de carieră, **Maricica Puică** ne-a demonstrat convingător la începutul primăverii că își va putea îmbunătăți în viitorul sezon de pistă recordurile la 1 500 și 3 000 m, aproplindu-le și mai mult de recordurile mondiale.

La Göteborg, la Campionatele europene de sală, tot alergătoarele de semifond ne-au adus trei medalii : **Fița Lovin** (și ea reveni tă după aproape doi ani de accidente) a cîștigat titlul continental la 1 500 m, **Doina Melinte** a obținut medalia de argint la 800 m iar Cristieana **Cojocaru** pe cea de bronz, în aceeași probă. Adăugînd și bilanțul spectaculos de la Crosul Balcanic (8 titluri din 10) și unele rezultate de ridicat nivel din concursurile de sală (6,90 m **Anișoara Stanciu** la lungime, 20,48 m **Mihaela Loghin** la greutate, 2,32 m **Sorin Matei** și 2,31 m **Constantin Militaru** la înălțime), putem aprecia că atleții noștri fruntași au luat un start bun în anul Jocurilor Olimpice.

Anișoara Cușmir-Stanciu *într-o săritură de peste 7 metri*

În timpul unei pauze, dintr-o lecție de antrenament, Ion Puică *îi arată* Maricicăi Puică *observațiile sale*

Desigur, știind ce reprezintă Olimpiada, cît de dificilă este afirmarea în concursul olimpic, performanțele amintite trebuie apreciate doar ca o bază de plecare pentru atingerea „virfului olimpic". Din acest punct de vedere, actuala perioadă de pregătire dintre sezonul hibernal și cel de pistă, precum și concursurile dinaintea **J.O. sînt hotărîtoare**, trebuie să-i ducă pe mulți dintre noștri olimpici la capacitatea de a se exprima la nivelul potențialului lor maxim în întrecerile de pe stadionul Colisseum. **Cele patru luni care au mai rămas pînă la startul Jocurilor trebuie să încununeze eforturile depuse în patru ani de pregătire, în unele cazuri — nu puține, dacă nu cumva majoritare în atletismul nostru — o întreagă activitate.** Maricica Puică, Fița Lovin, Mihaela Loghin au depășit 30 de ani, și Jocurile de la Los Angeles reprezintă, trebuie să recunoaștem, ultima lor șansă de afirmare olimpică. Într-o situație similară se află și alte frunțașe ale atletismului nostru, **Eva Zörgö-Raduly, Florența Crăciunescu și Doina Melinte**, aflate și ele în pragul celor 30 de ani. Și să nu uităm, la ultimele două ediții ale J.O., Montreal 1976 și — mai ales — Moscova 1980, atleții noștri au rămas datori.

Este drept, în anii intervalului olimpic Moscova — Los Angeles o parte din aceste datorii au fost achitate, satisfacțiile nu ne-au ocolit. La fel de adevărat este însă că **întregul mănunchi de rezultate obținute în 1981, 1982 și 1983, care ne-a dat motive suficiente să credem în redresarea atletismului, va trebui validat la întrecerile olimpice.**

Dealtfel, gîndindu-ne la lotul care a concurat în 1980, la Moscova, și la candidații noștri pentru Los Angeles, putem spune — chiar în avanpremiera sezonului — că delegația de acum va fi mai puternică. Au apărut și s-au afirmat în ultimii ani, **Anișoara Stanciu**, recordmană mondială și vicecampioană mondială la săritura în lungime, **Valj Ionescu**, campioană europeană în aceeași probă. Începînd din 1981 **Doina Melinte** figurează în grupul fruntaș al semifondistelor mondiale, alături de Maricica Puică și **Fița Lovin**, care sînt mai bune acum decît în 1980. Mihaela **Loghin** a urcat și ea în topul aruncătoarelor de greutate, ca și Florența **Crăciunescu**, în ciuda sezonului trecut mai slab. Cîștigurl ale ultimului interval sînt și **Cristieana Cojocaru, Sorin Matei și Constantin Militaru**. Lista ar mai putea continua cu atleți care au realizat performanțe notabile într-un moment sau altul, dar numele care ar mai putea fi citate nu și-au cîștigat încă statutul de valori sigure, alternînd cifre de virf cu contraperformanțe supărătoare.

În nota sezoanelor de după 1980 ,primăvara olimpică 1984 a menținut linia ascendentă a evoluției atletismului românesc. Tocmai de aceea așteptările noastre și obligațiile atleților pentru Los Angeles — mărele examen al ultimilor patru ani — sînt mai mari !

Vladimir MORARU

„NU VOM MERGE LA LUPTĂ CU VEDETE COMODE, CI CU TRUDITORI AMBIȚIOȘI!"

— afirmă antrenorul boxerilor noștri, ION POPA

...Alergau pe inelul de asfalt care înconjoară stadionul „23 August", împinși, parcă, de vintul rece ale acestei primăveri capricioase. Picăturile de ploaie spălau transpirația de pe fețele încinse ale băieților. Îi puteai confunda cu un grup de atleți de cursă lungă, care își luau porția de kilometri de dimineață. Dar prea erau... gălăgioși ca să fie alergători. Rideau, strigau unii la alții și continuau să alerge executînd crosee, directe și upercuturi — procedee tehnice care le trădau... specialitatea. Erau, într-adevăr, boxerii din lotul nostru olimpic, de pregătirea cărora se ocupă antrenorul emerit Ion Popa, ajutat de mai tinerii săi colegi Vasile Mariuțan și Călistrat Cuțov.

Am privit plutonul care se îndepărta pe aleile parcului pe un traseu pe care l-ar recunoaște fiecare „olimpic" chiar și cu ochii închiși și m-am apropiat de maestrul Ion Popa.

— La ce se gîndește un antrenor de box în ajunul Jocurilor Olimpice ? — l-am întrebat.

— La multe. La atît de multe lucruri pe care le are de făcut, la atît de multe probleme pe care le are de rezolvat, încît le visează, cum se spune, și noaptea în somn.

— Probleme grele ?

— Unele da. Credeți că este ușor să faci din Maricescu un boxer calm, echilibrat, sobru în ring ? Credeți că este ușor să-l vezi pe Țițoiu mergînd bine la antrenamente și să constați apoi că boxează slab, sub așteptări în meciuri oficiale ? Credeți că este ușor să-i convingi pe băieții ăștia să nu mănince ca lupii dacă vor să facă ușor categoria ? Credeți că-i ușor să te impotrivești diferitelor „doriințe", care mai de care mai originale, ale acestui cîrd de ieșpuri ?...

— Nu vă puteți plînge de lipsă de experiență. Aveți, doar, în palmares șapte, opt „campanii olimpice"... Ați fost martor ocular și, ca să spun așa, părtaș la marile bucurii ale boxerilor români care au urcat pe podiumul olimpic în frunte cu Nicolae Linca, Mircea Dobrescu, Gheorghe Negrea, Vasile Tiță, Ion Alexe, Ion Monea, frații Cutov și atîtia alții...

— Au fost multe bucurii de-a lungul anilor, dar și multe tristeți. Dar ce a fost, a fost. Acum ne gîndim cum să facem să fie cît mai bine la Los Angeles.

— Există, oare, un secret al antrenorului pentru ca acest „bine" dorit să devină realitate ?

— Da ! Munca făcută cu pasiune mare și pricepere. Acesta este singurul secret și, în același timp, unica noastră șansă pentru J.O.

Între timp, plutonul boxerilor își terminase „cursa" de dimineață. Se îndreptau spre sala de antrenament, boscorodiți de vocea groasă a lui Vasile Mariuțan, mereu nemulțumit de cineva. I-am urmat și noi. În sală, în timp se băieții se dezbrăcau, maestrul Ion Popa îmi șopti zimbind : „Uite, o altă problemă zilnică". „Problema" pe care mi-o arăta, bineînțeles glumind, era medicul Petre Radovici și ajutorul său Dan Anghelu. Ion Popa, om cu umor, ne amintea astfel de permanentele neconcordanțe între părerile lui și cele ale medicului Radovici, cu care lucrează, însă, la lotul național de box de prin 1956, stimîndu-se și apreciindu-se reciproc.

...Antrenamentul era în tot. După sărituri la coardă, lecții la sac, box cu umbra și multe altele, care udaseră leoarcă tricourile băieților, fiecare antrenor — Popa, Cuțov, Mariuțan — lucra separat cu cîte un sportiv. Boxer și antrenor, cum s-ar spune, transpirau cot la cot. Am notat lotul probabilor olimpici, în ordinea categoriilor : Constantin Țițoiu, Marian Finățan, Nicolae Talpoș, Viorel Ioana, Cornel Silitră, Mircea Fulger, Mihai Ciubotaru, Rudel Obreja, Gheorghe Simion, Doru Maricescu, Ilarie Petrescu, Marcel Marcu, Ciubotaru, Simion — dar și debutanți într-o asemenea mare competiție. Pentru mine nu gloria trecută conteaz㠄, ci forma prezentă, hotărîrea, ambiția și seriozitatea cu care se pregătesc și unii și alții pentru marele examen de la Los Angeles. Nu voi merge la luptă cu vedete comode, ci cu... trudîtori ambițioși. În 1956, l-am luat pe Linca la Melbourne

Boxerii din lotul olimpic se... încălzesc pentru antrenamentul care va urma

Foto : Vasile BAGEAC

Miclos Paisz și Dorin Răcaru. *Nu vom prezenta la J.O. concurenți la toate categoriile. La multe categorii lupta pentru titularizare nu s-a încheiat. Ion Popa nu și-a spus, încă, ultimul cuvînt asupra formației definitive. Cînd îi întrebi, răspunde invariabil :* „Vor merge la Los Angeles cei care vor munci cu seriozitate, cei care vor merita...". *Și este hotărît să-și țină cuvîntul. Ne mărturisește cu calmul pe care i-l dă buna cunoaștere a meseriei și experiența îndelungată în ringurile olimpice :* „Avem în lot și boxeri consacrați — Țițoiu, Ioana, Fulger, Simion — dar și mulți tineri, răspunzători, *invariabil :* „Vor merge la Los Angeles cei care vor munci cu seriozitate, cei care vor merita...". *Și este hotărît să-și țină cuvîntul. Ne mărturisește cu calmul pe care i-l dă buna cunoaștere a meseriei și experiența îndelungată în ringurile olimpice :* „Avem în lot și boxeri consacrați — Țițoiu, Ioana, Fulger, Simion, Doru Maricescu, Ilarie Petrescu, Marcel Marcu. Ciubotaru, Simion — dar și debutanți într-o asemenea mare competiție. Pentru mine nu gloria trecută conteaz㠄, ci forma prezentă, hotărîrea, ambiția și seriozitatea cu care se pregătesc și unii și alții pentru marele examen de la Los Angeles. Nu voi merge la luptă cu vedete comode, ci cu... trudîtori ambițioși. În 1956, l-am luat pe Linca la Melbourne *pe atunci la fel de tînăr ca Țițoiu, Ioana, Fulger, Simion, Doru Maricescu, Ilarie Petrescu, Marcel Marcu. Ciubotaru, Simion — dar și debutanți într-o asemenea mare competiție. Pentru mine nu gloria trecută conteaz㠄, ci forma prezentă, hotărîrea, ambiția și seriozitatea cu care se pregătesc și unii și alții pentru marele examen de la Los Angeles. Nu voi merge la luptă cu vedete comode, ci cu... trudîtori ambițioși. În 1956, l-am luat pe Linca la Melbourne pe atunci la fel de tînăr ca Țițoiu, Ioana, Fulger, Simion, Doru Maricescu, Ilarie Petrescu, Marcel Marcu.*

„EUROPENELE" DE LUPTE, PRIMA ȘI CEA MAI IMPORTANTĂ SELECȚIE OLIMPICĂ

Se apropie tot mai mult „europenele" de lupte libere și greco-romane (Jönköping , 26 aprilie — 1 mai), **prima și cea mai importantă selecție olimpică** pentru Los Angeles. Motiv, desigur, pentru a reveni și noi cu informații și comentarii din activitatea desfășurată,acum tot mai intens, la cele două loturi reprezentative ale țării noastre, aflate în plină pregătire pentru competiția continentală.

Din relatările antrenorului emerit **Ion Corneanu** rezultă că la „greco-romane" frunțașii acestei discipline par decișl — și... capabili — să obțină „pașaportul olimpic". S-a muncit mai mult și mai bine (s-a învățat mult și din „lecția" campionatelor mondiale de anul trecut), majoritatea luptătorilor în frunte cu **Vasile Andrei** (cat. 100 kg), **Ion Draica** (cat. 82 kg) și **Ștefan Rusu** (cat. 74 kg), confirmînd — după concursurile de verificare — și în ultima perioadă de pregătiri o capacitate crescută de lucru și un bun nivel tehnic. Antrenorii lotului au, se înțelege, destule motive de satisfacție, dar nu și de... liniște ! Pentru că, iată, la cat. 48 kg continuă lupta pentru titularizare dintre **Ilie Miuți** și **Nicolae Onica**, de altfel ca și la 52 kg, unde se va decide între **Ștefan Marian** și **Mihai Cișmaș** (numai să nu hotărască... cîntarul !), sau la cat. 90 kg, unde **Ilie Matei** mai are de recuperat din terenul pierdut la începutul anului pentru a-și păstra locul în fața talentatului tînăr **Sorin Hertea**. Alte categorii, alte probleme. **Stefan Negrișan** (cat. 68 kg) va trebui să-și sporească considerabil eforturile în pregătire și, mai ales, să se încadreze cu toată seriozitatea în **disciplina de lucru** instaurată la acest lot. Sînt direcții de acțiune binecunoscute de colectivul de antrenori și, fără îndoială, ei vor face totul pentru ca cîinii la „europene" lucrurile să fie bine solutionate. Cu atît mai mult cu cît, așa cum subliniia dr. **Nicolae Ploeșteanu**, starea de sănătate a componentilor lotului este bună, capacitatea de efort fiind bună și foarte bună. aprecierе confirmată și de datele obiective rezultate la micro-circuitul efectuat zilele trecute la Centrul de medicină sportivă. Sînt mari șanse și pentru recuperarea integrală a lui **Constantin Uță** (cat. 62 kg), care a suportat, timp de trei săptămîni, handicapul... gipsului la o mînă. În continuare, au **cuvîntul însă sportivii**, cei care-și cunosc cel mai bine propriul potential fizic și tehnico-tactic, calitățile, minusurile și — de ce nu ? — șansele la podiumul de premiere de la Jönköping. spre care trebuie să năzuiască cu toată puterea și dăruirea lor.

La lotul de „libere". o primă constatare : nu se va participa cu echipă completă la campionatele europene. Explicatia (deloc imbucurătoare) este simplă : la cele două patru categorii de greutate (52 kg, 68 kg, 90 kg și +100 kg) nu **există, la ora actuală, sportivi cu o valoare competitivă pentru o întrecere continentală.** Antrenorul emerit **Ion Crisnic** arăta această situație cu o fireasc㠄 mîhnire (pe care, după părerea noastră, ar trebui s-o trăiască și specialiștii de la unele cluburi — cu secții de lupte libere), ca și cu vădită îngrijorare cu privire la evolutiile și rezultatele celor 5—6 luptători care, probabil, ne vor reprezenta la apropiatele campionate europene. Se petrec la acest lot citeva situatii greu de înteles. Într-o „ordine valorică" după turnecle de pregătire și verificare primul loc l-ar ocupa **Vasile Pușcașu** (cat. 100 kg). Toate bune (și ne bucurăm pentru acest sportiv) dar ne amintim că lotul olimpic renuntase la serviciile lui de aproape un an ! Cam la fel stau lucrurile și cu **Aurel Neagu** (cat. 57 kg) care ca și Vasile Pușcașu, încearcă să convingă că nu și-a spus încă ultimul cuvînt în marea performanță... **Nicu Hîncu** (cat. 48 kg) se prezintă bine pregătit, dar cel mai greu adversar continuă să rămînă pentru el... cîntarul. În loc ar putea fi chiar o medalie ! **Gheorghe Fedorea** (cat. 82 kg) — foarte muncitor și destul de constant — ar trebui și el să îndrăznească mai mult. **Traian Marinescu** (cat. 82 kg) nu a rezultate contradictorii la turnecle de verificare — se pregăteste de asemenea, constiincios dar rămîne în continuare tributar minusului în pregătirea tactică, lipsindu-i acea gîndire rapidă și eficientă în timpul luptei. Ar mai intra în discutie și **Claudiu Tămăduianu** (cat. 74 kg), care găsește, însă prea rar, puterea de mobilizare în competiții, pierzînd uneori meciuri ca și cîștigate !

La ambele loturi, pregătirile vor continua în perioada următoare, fiind prevăzute și participări la întrecerile Diviziei „A" („libere") și la turneele de la **Poiana Brașov** (greco-romane) și **Bușteni** („libere"). unde vor concura — în afara componentilor loturilor olimpic și republican — și primii 6 luptători din țară la toate categoriile de greutate. Va fi, putem spune, o repetiție generală pentru campionatele europene. O așteptăm cu incredere.

Dan GARLEȘTEANU

LOTUL DE JUDO, ÎNTRE PLUSURI ȘI MINUSURI

● La categoria semiușoară, doi pretendenți la selecție cu șanse egale ● Mihai Cioc în apreciabil progres tehnic ● Mircea Frățică a rămas dator sporterilor ● Citeva categorii fără „acoperire"

Acum după suita de turnee internationale ale lotului olimpic de judo — Franta, U.R.S.S., Bulgaria, Ungaria, Grecia, R. F. Germania și recentele Campionate internationale ale României — considerăm util să tragem linie" cum se spune, pentru a vedea în ce măsură au ajuns componenții acestui lot, îndeosebi cei vizați să reprezinte tara noastră la apropiatele campionate europene și, mai ales la Jocurile Olimpice de la Los Angeles, la nivelul exigentelor din arena mondială.

Despre competițiile sustinute peste hotare am relatat la timpul cuvenit amănunte și, fireste, rezultatele ce ne-au fost furnizate de cei doi antrenori ai lotului **Alexandru Vasile** și **Dorin Gavra**. La sfîrsitul săptămînii trecute am avut prilejul să-i urmărim pe tatami într-un turneu care a reunit sportivi fruntași din 10 țări. Bilanțul realizat de judoka români — victorii la 4 din cele 7 categorii de greutate și locul I în clasamentul neoficial pe natiuni — este superior tuturor celor 14 editii anterioare luînd în considerare numărul sporit de țări prezente la această a XV-a editie Din acest punct de vedere toată lumea a fost multumită. Întrind însă putin în amănunte, fără intenția de a fi cu orice pret exhaustivi am constatat unele aspecte care credem trebuie să stea în atentia tehnicienilor lotului și a conducerii federației de specialitate.

La prima categorie de greutate superusoară victoria nu a fost cum era de asteptat. obtinută de către nr. 1 al lotului **Gheorghe Dani**, ci de un ambitios judoka, **Iulian Mihai**, de la Nitramonia Făgăras. care nu este selectionat în lotul olimpic. Mai mult, Dani a fost stopat din cursa pentru primul loc tocmai de sportivul făgărășan ! Am fi trecut, poate, peste acest amănunt, mai ales că Dani, student „la zi" în anul III la Institutul pentru Educatie Fizică și Sport din București, sustinuse cu succes (nota 9) în ajun, un dificil examen la fiziologie, dacă infrînge gerea sa ar fi fost una întîmplătoare. Dar talentatul Gheorghe Dani — cîștigător cu putin timp în urmă la marele turneu al R. F. Germania (la categoria sa au fost 82 de concurenți) —, a repetat (pentru a cîta oară ?) greseala de a ceda în ultimele secunde. Cerîndu-i o explicatie la finele competitiei, Dani ne-a mărturisit deschis că plăteste un tribut prea scump lipsei sale de concentrare în ultima parte a meciurilor. Nu-l părăsesc forțele, ar putea — după propria-i apreciere — să mai lupte minute bune în continuare, dacă ar reusi să controleze miscările adversarilor în ultima parte a meciurilor asa cum o face pînă atunci.

Nici la categoria următoare, semiușoară n-a fiesit învingător cunoscutul nostru judoka **Constantin Niculae**, campion european în 1981 și vicecampion mondial în același an, anul acesta locul 1 la turneul din Bulgaria, campion balcanic la Atena la „individuale" și cu echipa, locul 2 în Ungaria și 3 în R. F. Germania... După două meciuri cîștigate — unul la limită și altul detasat — în cel de al treilea, semifinala cu **Galdan Jamsran** (Mongolia), n-a mai reusit să facă fată, abandonînd apoi și lupta pentru locul 3. Nu vrem să credem că a renuntat pentru a-l evita pe puternicul său rival, francezul **Thierry Rey**, care ne declarase că venise la București special pentru a se reîntîlni cu Niculae. În dorința sa nemăsurată de a se revansa. (Reamintim că Niculae îl învinsese pe Rey la „europene" prin ippon). Din fericire, tînărul **Ilie Serban**, al doilea sportiv al lotului la această categorie, a luptat excelent, am spune chiar peste toate asteptările, învingîndu-și toți adversarii printre care Rey și Jamsran. După opinia noastră Serban s-a apropiat foarte mult de nivelul valoric al lui Niculae și, bănuim, optiunea pentru participarea la competitiile amintite nu va fi deloc usoară.

Semimijlociul **Mircea Frățică**, titular autoritar la categorie, a participat doar la două turnee peste hotare — Ungaria (locul 2) și Atena (campion balcanic la „individuale" și cu echipa) — și la „internationalele" de la București (locul 1). Frătică a luptat — să nu ocolim adevărul — mai putin convingător fată de posibilitățile sale cunoscute și, mai ales, fată de performantele înscrise în cartea sa de vizită : campion european în 1982, medalie de bronz la „mondialele" de anul trecut. În cele 5 meciuri sustinute în competitia de la „Floreasca", o singură dată a învins categoric. În rest. două victorii cu punctaj minim și două egaluri în care a primit decizia de cîștigător prin yusei-gachi (superioritate tehnică). Să recunoastem, mult prea putin pentru Frătică. tocmai în fata propriilor suporteri...

Al patrulea cîștigător. **Mihai Cioc**, la „greu". a făcut. după părerea noastră, un progres apreciabil. Dîncolo de buna comportare, în general. la turneele peste hotare. Cioc a reportat trei victorii prin ippon, iar în finală l-a învins pe valorosul **Akaki Kibordzalidze** (U.R.S.S.), folosind un nou procedeu tehnic de atac. pe cît de spectaculos. pe atît de eficient.

La celelalte trei categorii, nimic. sau aproape nimic promițător. Juniorul **Stefan Nagy** (usoară) n-a reusit mai mult de locul 5, iar la turneele de peste hotare la care a participat doar la întrecerile balcanice ale juniorilor (unde a fost înscris) a cucerit primul loc. În rest. lipsa de experiență competitională și-a spus cuvîntul. Semigreul **Costel Năftică**. situat pe locul 2 în Bulgaria, campion balcanic și cu echipa la Atena. locul 5 în R. F. Germania. a fost, de astă-dată, lipsit de combativitate și. în consecință, a pierdut primul meci prin ippon fără a mai beneficia de recalificări. În fine. la „mijlocie" atît **Atilla Polint**, cît și **Adrian Bloju** — tineri și unul și altul — nu pot. după cum am văzut la turneul de la București. să țină pasul cu rigorile existente pe plan international. pentru a nu mai vorbi de campionatele europene sau Jocurile Olimpice, Dar, după cîte stim. această categorie nu intră în discutie pentru participarea la C.E. și J.O.

În general, comportarea sportivilor **din lotul olimpic nu este încă la nivelul corespunzător etapei de pregătire privind rezistența de concurs. Anton Muraru**, secretarul federației de specialitate, consideră că **cei doi antrenori ai lotului trebuie să individualizeze mai mult pregătirea, toți componentii lotului avînd datoria să manifeste cu responsabilitate maximă la antrenamente.** Ne exprimăm speranța că pînă la „europene" (la începutul lunii viitoare) sportivii vizați să participe vor înlătura minusurile din pregătire.

C. MOLDOVEANU

„NIMIC NOU, ADICĂ SE MUNCEȘTE"

— acum, după cel mai bun sezon hibernal al înotului românesc

Vedetele înotului mondial s-au „produs", pe rînd, într-un concurs sau altul, iar acum, la finele unei dispute mai degrabă la distanță decît în întîlniri directe, tragem linie și concluzionăm: nicicînd un sezon hibernal nu a fost, în ceea ce privește înotul românesc, mai fast, mai născător de speranțe și speranțe adevărate ! — ca ultimul, recent încheiat. Pentru că, iată, în topurile internaționale ale momentului, în ambele probe de spate, două fete din România reușesc o figură remarcabilă. La 200 de m, ANCA PĂTRĂȘCOIU are cea mai bună performanță mondială a anului (2:12,45), în vreme ce CARMEN BUNACIU e a treia, cu 2:13,18. La sută, Carmen e singura care a înotat, la trei apariții oficiale, de tot atîtea ori sub un minut și trei secunde, doar Otto și Kleber, din R.D. Germană, devansînd-o. Anca e și ea pe aproape, cu 1:03,10.

Sigur, pînă în vară mai e, se mai pot întîmpla multe. Dar putem privi, oricum, cu nădejde spre Los Angeles, dimpreună cu cele două sportive, cu antrenorii lor...

Ce să mai spui, nou, despre Carmen Bunacîu ? Despre o campioană a muncii și a modestiei, găsind resurse să se întreacă și să se întreacă sportive mai tinere cu ani buni, într-un timp cînd vîrsta marilor performanțe a scăzut atît de vertiginos, iar colegele ei de generație trăiesc clipele urcării pe podiumuri doar... în amintiri. Cu adevărat, valuri vin și valuri trec,

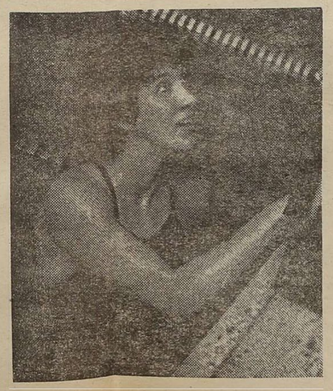

Carmen a rămas, Carmen continuă, făurind visul medaliei olimpice spre a da deplină strălucire unui palmares și așa fără de egal în natația noastră.

Și, așa cum o știm de ani, o regăsim, acum la bazinul „23 August". Dar mai întîi îndărătul unei ușl pe care scrie... bac de canotaj, sau la simulator. Haltera, spre pildă, înseamnă, cum spune chiar ea, „un chin, dar cît de necesar !". E o perioadă de volum mare, de intensitate. Pe uscat sau în apă. Nu trebuie vreun îndemn special, de atîta vreme relația sportiv-antrenor, Carmen Bunaciu — Cristina Șoptirian, poate fi dată, oricui și oricînd, drept exemplu. Se înțeleg din priviri, vorbele-s puține. O prețuire reciprocă.

O lungime de bazin, și încă una. Inot... clasic, inot îngreulat, lucru pentru picioare. Mai mult spate, nu-i așa — întrebăm ? „Atenția principală, se înțelege — răspunde antrenoarea emerită de la Dinamo. Dar facem acum multi mixt". Bazinul e plin, sînt în apă colegele și colegii lui Carmen, apoi alții, precum cei de la Steaua. Ochiul încearcă să-l cuprindă pe toți, într-o plutire continuă, spre a fugi mereu către aceiași culoar trei, unde înotă cea mai longevivă dintre marile înotătoare ale lumii...

Aparent, mimic spectacular, tumultul marilor competitii e departe. Însă el se apropie, iar fără acestea momente nespectaculoase asaltul înălțimilor nici nu poate fi gîndit. Carmen Bunaciu se pregătește în liniște, acumulînd, pe mai departe, așteptînd, pe drumul spre Los Angeles, viitoare concursuri, în Cehoslovacia sau la București, alături de perioade de preparative la altitudine. „Nimic nou, totul e-n regulă, adică SE MUNCEȘTE". O spune Carmen, o spune Cristina, o spune, pentru o completă edificare, medicul — dr. Renee Atanasescu.

Dacă cele două fete au o... trăsătură comună — talentul, le deosebesc, destule altele. Prin urmare, alt temperament, altă generație, altă metodă. Și Anca Pătrășcoiu, mărea speranță a municipiului Baia Mare și a noastră, se pregătește altundeva, cu maestrul său — **Gheorghe Dimeca**, la rîndu-i, alt stil decît colega-i bucureșteană. Altundeva înseamnă, în aceste zile, de după concursuri, înainte de stagiul la altitudine, de alte cîteva întreceri, Sinaia, mai exact bazinul de 25 metri de la „Montana". acolo unde Anca și colegii săi se simt bine ca întotdeauna, nelipsindu-le nimic, nici apa bună, nici aparatura auxiliară pentru pregătire pe uscat, nici celelalte. Profesorul Dimeca e la fel de agitat ca altă dată, cu cronometrele atîrnate de gît, ne vorbește, cu glasu-i puternic, de volum, rezistență, viteză, de marile calități ale elevei sale numărul 1 (ritm de brațe egal pe fiecare lungime de bazin, puls ieșit din comun — 42, dimineața !, adaptare teribilă la efort, revenire, usurința plutirii, dorința concursurilor tari, anvergură de 188 cm la 1.78 înălțime ! etc.), de problemele ivite înainte. Ne surprinde, însă, prin ceva : o la deoparte pe Anca pînă să înceapă antrenamentul, fi spune că vrea să facă așa, atît și atît, apoi o întreabă, scurt, ce zice. Și după 28 de ani de bazin mai poți învăța ceva, schimba ceva...

Nu spunem vreo noutate, se muncește — și aici — mult, intens, epuizant aproape. Kilometrii se adună în număr impresionant. Mai sînt încă cîtiva în apă cu Anca, fiecare cu obiectivele sale, obiectivul dintîi rămînînd crearea celui

mai propice, creator climat pentru fata de 16 ani și jumătate, pentru sportiva cu atîtea rezerve încă. Iese din piscină, cu apa șiroind, fără a trăda efortul, afirmînd doar că o încearcă o răceală. Apoi întreabă brusc: „De ce s-a scris despre o tresărîle de orgoliu la Reșița? Eu mereu mi-am propus mult". Rămîne, cu figura purtînd lumina increderii, privind către un punct numai de ea știut. Să fie trăirea, pe cale de anticipație, de vis, a momentului unei inegalabile satisfacții? Tot ce se poate, pentru că această clipă, această bucurie, poate, cu adevărat, să vină la Los Angeles... Calificarea în ambele finale olimpice de spate ar reprezenta o performanță, dar gîndul maestrului și Ancăi e mai cutezător...

Geo RAEȚCHI

Fotografii de **Dragoș NEAGU**